

LOOKING FORWARD THROUGH THE LENS OF 3 GREAT ECONOMISTS

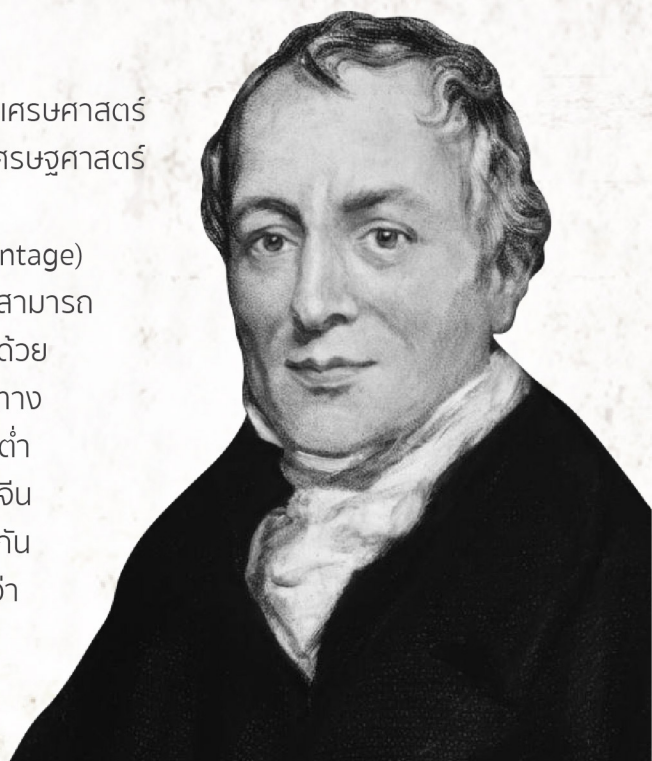

การเรียนรู้ “อดีต” เป็นอีกหนึ่งเครื่องมือที่ช่วยในการกำหนดอนาคตทางเลือกที่ต้องการ และเมื่อลองมองย้อนกลับไปในอดีต มีทฤษฎีของนักเศรษฐศาสตร์ชั้นนำของโลก 3 ท่าน ที่ส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายของประเทศ และองค์กรต่างๆ ในยุคปัจจุบัน และจะยังเป็นตัวกำหนดแนวทางการแข่งขันในยุค “อนาคต” ต่อไป

DAVID RICARDO

นักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษ เป็นคนหนึ่งที่มีส่วนในการร่วมก่อตั้งสมาคมเศรษฐศาสตร์การเมือง (Political Economy Club) เพื่อเผยแพร่แนวความคิดทางด้านเศรษฐศาสตร์

Ricardo เสนอทฤษฎีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Comparative Advantage) คือ การยึดหลักการแบ่งงานกันทำ แต่ละประเทศจะผลิตสินค้าที่ตนมีความสามารถ และเชี่ยวชาญที่สูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับอีกประเทศหนึ่ง หรือ ผลิตสินค้าด้วยต้นทุนค่าเสียเปรียบต่ำที่สุด และส่งออกสินค้าดังกล่าวไปยังประเทศนั้น ในทางตรงกันข้ามก็จะนำเข้าสินค้าที่ผลิตแล้วเสียเปรียบ โดยเปรียบเทียบต้นทุนที่ต่ำกว่าหรือต้นทุนค่าเสียโอกาสที่สูงกว่าจากประเทศนั้น ตัวอย่างเช่น ประเทศจีนมีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบที่สูงกว่าประเทศไทยในสินค้าประเภทเดียวกัน เพราะมีต้นทุนที่ต่ำกว่า มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยกว่า ต้นทุนทางแรงงานต่ำกว่า และใช้เวลาในการผลิตที่ต่ำกว่า รวมถึงการขยายฐานการผลิตไปที่ทวีปแอฟริกา จีนจึงมีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงกว่าไทย

ROBERT MALTHUS

นักวิชาการชาวอังกฤษที่มีอิทธิพลต่อเศรษฐศาสตร์การเมืองและประชากรศาสตร์ เป็นหนึ่งในผู้ที่วางรากฐานให้กับเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกพร้อมกับ David Ricardo

ทฤษฎี Malthusian Catastrophe กล่าวถึงการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรในโลกที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ในทางกลับกันการผลิตอาหารเพื่อบริโภคแก่ประชากรทั้งโลกนั้นกลับมีจำนวนเพิ่มขึ้นไม่มากเท่ากับจำนวนประชากร ทำให้สุดท้ายแล้วจะเกิดภาวะขาดแคลนอาหารตามมา

JOSEPH SCHUMPETER

นักเศรษฐศาสตร์ ที่มีชื่อเสียงในโลกวิชาการด้านบริหารธุรกิจนวัตกรรม และยังคงดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังของประเทศออสเตรีย และเป็นนักเศรษฐศาสตร์การเมืองที่สำคัญของยุโรป

ทฤษฎีที่ได้รับการยอมรับของ Schumpeter คือ การทำลายอย่างสร้างสรรค์ (Creative Destruction) คือ เมื่อนวัตกรรมเกิดขึ้นใหม่และได้สร้างการเปลี่ยนแปลงให้แก่โลก อีกไม่นานก็จะมีนวัตกรรมที่ใหม่กว่าและดีกว่าเข้ามาทำลาย แต่การทำลายนี้ส่งผลต่อผู้ใช้นวัตกรรมจึงเรียกว่าการทำลายอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งการทำลายนี้จะเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นวัฏจักร ตัวอย่างเช่น การใช้โทรศัพท์ เริ่มจากการเป็นโทรเลข โทรศัพท์แบบมีสาย โทรศัพท์แบบไร้สาย จนมาถึงยุค Smartphone ในปัจจุบัน

จากทฤษฎีของนักเศรษฐศาสตร์ทั้ง 3 ท่าน ทฤษฎีที่มีความเป็นไปได้มากที่สุด คือ ทฤษฎีของ Schumpeter ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าในอนาคตจะเกิดการทำลายอย่างสร้างสรรค์ด้วย AI ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อทุกสิ่งในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ การเข้ามาของเทคโนโลยีจำนวนมาก เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าจะเกิด “Techclash” ขึ้นในอนาคต ซึ่งในความเป็นจริงอนาคตมักเกิดจากสัญญาณแนวโน้มเล็กๆ ที่สังเกตได้ในปัจจุบันเพียง 17% เท่านั้น

สิ่งที่ทำให้เห็นอนาคตได้

การประชุมหารืออย่างเข้มข้นในวงแคบ (Small Roundtables)

การสนทนาแบบเปิด มีเนื้อหาเชิงลึก แต่มีบรรยากาศที่ผ่อนคลาย เปิดโอกาสให้แต่ละคนได้แสดงความคิดเห็นใหม่ๆ

ทำตัวให้เป็นมนุษย์ (Be Human)

อย่าเป็นอย่างคอมพิวเตอร์ เปิดมุมมองในสิ่งใหม่ๆ เชื่อมต่อสิ่งที่อยู่นอกเหนือจินตนาการ และใช้ AI สำหรับการเรียนรู้อย่างชาญฉลาด

ช่วงอายุที่ต่างกัน (Generation)

เมื่อเวลาเปลี่ยนไป ภูมิปัญญาดังเดิมจากคนรุ่นก่อนก็จะจากไป แต่เราสามารถรณรงค์ให้รักษาภูมิปัญญาเหล่านั้น และนำมาเป็นแรงบันดาลใจให้คนรุ่นใหม่แก้ปัญหาในอนาคตได้

การปรับตัว (Adaptive)

การปรับตัวให้ทันต่อรูปแบบและวิถีในยุคปัจจุบันเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต

Source: Chor Pharn Lee, Talking With Three Dead Economists, งานประชุมนานาชาติ “Asia-Pacific Future Network Conference” (APFN) ครั้งที่ 5 ภายใต้มหามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (17-18 กันยายน 2562)